

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. Ú. n. L., a. s.**, zastoupeného Mgr. Ing. Ludvíkem Juříčkou, advokátem se sídlem náměstí Svobody 20, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 11. 2005, č. j. 15 Ca 125/2003 - 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci částku 1075,- Kč na náhradu nákladů řízení, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jeho zástupce advokáta Mgr. Ing. Ludvíka Juříčky.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 3. 3. 2003, č. j. 7327-1998/120/01.

Důvodnost podané kasační stížnosti stěžovatel spatřuje v nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, zda mohl správce daně zohlednit podle § 16 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v platném znění (dále jen „d. ř.“), odčitatelnou položku podle ustanovení § 34 odst. 3 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění (dále jen „ZDP“) ve výši umožněné zákonem v případě, kdy žalobce sice odčitatelnou položku podle ustanovení § 34 odst. 3 písm. a) ZDP v daňovém přiznání za rok 1998 uplatnil, ale v nižší částce. Podle stěžovatele soud dospěl k nesprávnému právnímu názoru, že z dikce ustanovení § 34 odst. 3 písm. a) ZDP skutečně vyplývá, že se jedná o fakultativní položku, kterou je možno za podmínek stanovených tímto právním předpisem odečíst od základu daně. Z procesního předpisu ale podle stěžovatele nevyplývá, že by správce daně nemohl tuto odečitatelnou položku zohlednit při daňové kontrole, kdy po jejím skončení vyměřuje základ daně a daň. Stěžovatel dále uvádí, že rozpor mezi tím, co chtěl žalobce do daňového přiznání uvést, a tím, co skutečně uvedl, nemůže být důvodem k tomu, aby správce daně byl povinen s ohledem na § 16 odst. 8 d. ř. přihlížet ke chtěnému, ale v souladu se zákonem nerealizovanému úkonu žalobce.

Stěžovatel tvrdí, že odčitatelná položka podle ust. § 34 ZDP je fakultativní nárok a že zákon uvádí možnost (nikoliv povinnost) ji odečíst od daňového základu, proto nemůže být předmětem kontroly správce daně úvaha daňového subjektu vyjádřená ve výši uplatněného odečtu vstupní ceny. Předmětem kontroly může být pouze skutečnost, zda byly splněny podmínky pro uplatnění odečitatelné položky dle ZDP. Stěžovatel připomíná, že určité projevy vůle jsou v daňovém řízení formalizovány. Podle ustanovení § 38p ZDP nelze v dodatečném daňovém přiznání uplatnit vyšší částky odčitatelných položek, než jaké byly uplatněny v daňovém přiznání podaném daňovým subjektem v zákonem stanoveném termínu, s výjimkou odčitatelných položek vztahujících se ke zvýšenému základu daně dodatečně zjištěnému daňovým subjektem. Vyšší částku odčitatelných položek, než která byla uvedena v daňovém přiznání podaném ve stanoveném termínu, může uplatnit pouze daňový subjekt, a to v dodatečném daňovém přiznání, ve kterém vykáže vyšší základ daně, než který vykázal v původně podaném daňovém přiznání. V případě, že je u daňového subjektu provedena daňová kontrola, na základě které je zvýšen základ daně, nelze uplatnit vyšší částky odčitatelných položek, protože zvýšení základu daně nezjistil sám daňový subjekt. Povinností správce daně není podle stěžovatele za daňový subjekt vyhledávat všechny možnosti, jimiž by snižoval jeho daňovou povinnost. Pouze za předpokladu, že daňový subjekt uplatní snížení daně zákonem stanoveným způsobem, má správce daně povinnost toto zohlednit. Žalobce mohl uplatnit odčitatelnou položku v daňovém přiznání za rok 1999, které podal ještě před zahájením daňové kontroly. Stěžovatel dále uvedl, že je nepravděpodobné, že by žalobce při vypracování daňového přiznání za rok 1999 nevycházel z údajů uvedených v daňovém přiznání za rok 1998, právě proto, aby zjistil, které vzniklé nároky již byly uplatněny a které ještě může uplatnit. Podle stěžovatele je vyloučeno, aby žalobce nezjistil, že uvedl v příslušné kolonce (resp. čtyřech kolonkách) daňového přiznání nesprávný údaj, protože tímto omylem bylo způsobeno, že byla vyměřena daň z příjmů právnických osob vyšší přibližně o dva milióny Kč. Povinností správce daně není zkoumat, co chtěl daňový subjekt v daňovém přiznání uvést, ale musí vycházet z toho, co skutečně uvedl. Stěžovatel dále odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně nemožnosti přihlídnutí ke ztrátě při daňové kontrole. Ztráta je také odčitatelnou položkou podle ustanovení § 34 ZDP a není důvod posuzovat uplatňování odčitatelných položek zcela odlišně.

Nepřezkoumatelnost rozsudku pak stěžovatel spatřuje v tom, že soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že ze správního spisu je zřejmé, že vůle žalobce směřovala k uplatnění odčitatelné položky v celé výši, pouze došlo k posunutí desetinné čárky, ačkoliv pro uvedené tvrzení není žádná opora ve správním spise. Soud postavil své rozhodnutí na skutečnosti, že vůle žalobce uplatnit odčitatelnou položku se týkala jiné částky, než která byla skutečně uvedena v daňovém přiznání, aniž pro to měl jakýkoliv důkaz.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

II.

Žalobce se svým vyjádření ztotožňuje s napadeným rozsudkem krajského soudu a setrvává na svém stanovisku, že stěžovatel pochybil tím, že svévolně odmítl přihlédnout k omylu ve vyčíslení odčitatelné položky od základu daně způsobenému chybou v psaní při přípravě přiznání za zdaňovací období roku 1998, která spočívala v tom, že byla uplatněna částka ve výši 824 366 Kč ačkoliv správně měla být uplatněna částka ve výši 8 243 659 Kč. Předmětem sporu podle žalobce je, zda pokud stěžovatel projevil vůli uplatnit v běžném přiznání maximální odčitatelnou položku a z důvodu zřejmé chyby ve vyčíslení této odčitatelné položky se tak formálně nestalo, byl správce daně oprávněn odmítnout tuto okolnost zohlednit v rámci dodatečného stanovení daně. Žalobce je přesvědčen, že stěžovatel se v posuzovaném případě nesprávně dovolává § 38p ZDP, který na daný případ nedopadá. Toto ustanovení stanoví pravidla pro uplatňování odčitatelných položek v dodatečném daňovém přiznání, podaném z podnětu daňového subjektu. V posuzovaném případě se však nejedná o další uplatnění nároku, ale o zřejmou chybu v psaní ve vyčíslení uplatňovaného nároku. Žalobce nesouhlasí s argumentací stěžovatele ohledně možného uplatnění odčitatelné položky v roce 1999.

III.

Ze správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti. Rozhodnutím stěžovatele ze dne 3. 3. 2003, č. j. 7327-1998/120/01, byl k odvolání žalobce změněn dodatečný platební výměr č. 1010000041. Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou ze dne 30. 4. 2003.

V podané žalobě žalobce namítal, že byl zkrácen na svých právech tím, že stěžovatel ve svém rozhodnutí potvrdil rozhodnutí finančního úřadu v části týkající se neuznání zřejmého omylu ve vyčíslení odčitatelné položky od základu daně a možnosti uplatnění maximálně možné odčitatelné položky 10 % re-investičního odpočtu v průběhu daňové kontroly. Žalobce také uvedl, že v rozporu s názorem vysloveným v této věci v předchozím soudním řízení rozsudkem č. j. 16 Ca 292/2001 - 26 ze dne 24. 7. 2002 se stěžovatel v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal s otázkou, zda se jednalo o chybu ve vyčíslení nárokované částky či další uplatnění nároku s odkazem na to, že pro posouzení případu není tato skutečnost relevantní.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že podle ust. § 16 odst. 8 d. ř. při dodatečném stanovení správce daně přihlédne ke všem okolnostem, které byly při daňové kontrole zjištěny. Konstatoval, že žalobce teprve po zahájení daňové kontroly zjistil, že došlo k chybě ohledně uvedení výše odčitatelné položky na příslušném řádku tiskopisu podaného daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob. Žalobce, vědom si toho, že nemůže

za dané situace podat dodatečné daňové přiznání, žádal správce daně o přihlédnutí k této písařské chybě. Krajský soud dále uvedl, že z obsahu správního spisu je zřejmé, že vůle žalobce směřovala k uplatnění odčitatelné položky v celé výši, čemuž nasvědčuje údaj na příslušné kolonce tiskopisu daňového přiznání, kde došlo k posunutí desetinné čárky. Tvzení žalobce koresponduje s tím, co od počátku, kdy svůj omyl zjistil, tvrdil. Krajský soud uvedl, že s ohledem na tento konkrétní případ je toho názoru, že se nejedná o spekulativní záměr žalobce, který by zastíral skutečný obsah právního úkonu. Nárok na uplatnění odčitatelné položky byl oprávněný a stěžovatel neshledal nic, co by tuto skutečnost vyvracelo. Krajský soud dále uvedl, že z procesního předpisu nevyplývá, že by správce daně nemohl předmětnou odčitatelnou položku zohlednit při daňové kontrole. Soud proto vyjádřil nesouhlas s názorem stěžovatele, že nemůže nahrazovat projev vůle daňového poplatníka a rozhodovat za něj o tom, jakou výši odčitatelné položky uplatnit.

IV.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda mohl zohlednit předmětnou odčitatelnou položkou v průběhu daňové kontroly [§103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], a namítá, že tvrzení krajského soudu, který v odůvodnění rozsudku uvedl, že ze správního spisu je zřejmé, že vůle žalobce směřovala k uplatnění odčitatelné položky v celé výši, pouze došlo k posunutí desetinné čárky, stejně jako úvaha krajského soudu, že vůle žalobce uplatnit odčitatelnou položku se týkala jiné částky, nemají oporu ve správním spise ani provedeném dokazování, [§103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

V.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V.a)

Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval stěžovatelovou námitkou ohledně nepřezkoumatelnosti kasační stížností napadeného rozsudku.

V souladu se svou konstantní judikaturou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, zveřejněný pod č. 589/2005 Sb. NSS; srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52; oba též dostupné na www.nssoud.cz) se Nejvyšší správní soud při hodnocení důvodnosti této stěžovatelovy námitky zaměřil na otázku, zda je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, proč krajský soud považoval žalobcovy žalobní námitky za důvodné. Podle názoru zdejšího soudu pak toto předmětný rozsudek krajského soudu splňuje.

Stěžovatel krajskému soud konkrétně vytýká závěr, že ze správního spisu je zřejmé, že vůle žalobce směřovala k uplatnění odčitatelné položky v celé výši, pouze došlo k posunutí desetinné čárky, ačkoliv pro uvedené tvrzení není žádná opora ve správním spise. Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že toto tvrzení může působit poněkud nepřesně, neboť do tiskopisů daňových přiznání se vyplňují čísla celá, bez desetinných čárek. Z kontextu

celého rozhodnutí je však zřetelné, z jakých důvodů dal krajský soud za pravdu žalobci, že nesprávná částka byla skutečně vyplněna chybně a formulaci krajského soudu ohledně posunutí desetinné čárky lze chápat jako tvrzení o chybě v řádu uvedené částky. Tento nedostatek, spíše formulačního rázu pak nezakládá nepřezkoumatelnost předmětného rozhodnutí krajského soudu. Z následných odstavců odůvodnění krajského soudu je pak dostatečně zřejmé, proč krajský soud dal za pravdu tvrzení žalobce. Tato námitka stěžovatele tudíž není důvodná.

V.b)

Meritem kasační stížnosti stěžovatele pak je posouzení otázky, zda mohl stěžovatel při stanovení daně zohlednit žalobcův argument, týkající se chybně uvedené výše odčitatelné položky v daňovém přiznání, tvrzený v průběhu daňové kontroly [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Podle § 34 odst. 3 písm. a) ZDP si mohou poplatníci od základu daně odečíst 10 % vstupní ceny hmotného majetku zatříděného podle přílohy k tomuto zákonu v odpisových skupinách 1, 2, 3 s výjimkou uvedenou v odstavci 5, jsou-li jeho prvními vlastníky.

V předmětné věci daňový subjekt ve svém daňovém přiznání v II. oddílu, řádku 240 s popisem „Odečet podle § 34 odst. 3 zákona“, uvedl částku 824 366. Stejně tak v příloze č. 1 II. oddílu, písm. F. (Odečet podle § 34 odst. 3 zákona), řádku 1 s popisem „Úhrn vstupních cen nově pořízeného hmotného majetku, u něhož lze uplatnit podle § 34 odst. 3 zákona odečet ve výši 10 % vstupní ceny“, nesprávně uvedl 8 249 659 a tamtéž v řádcích 4, 5, 8 uvedl částku 824 366, tedy ve všech případech částku o řád nižší, než kterou mohl podle ZDP uplatnit. V průběhu daňové kontroly si pak tuto chybu uvědomil a ještě před jejím skončením se domáhal toho, aby správce daně zohlednil nesprávný výpočet, který vedl k uvedení o ciferný řád nižších údajů (srov. např. protokol o ústním jednání ze dne 15. 11. 2000, č. j. 171710/00/214932/6298, správní spis obsahuje též podání žalobce předložené v průběhu daňové kontroly nazvané: „Rozbor řádku 240 daňového přiznání za rok 1998“, kde jsou uvedeny částky řádově vyšší, tj. 82 436 586 Kč a 8 243 659 Kč.). Předmětná odčitatelná položka vychází ze sestavy hmotného majetku (která byla v průběhu daňové kontroly rovněž předložena). Je tedy zřejmé, že již v rámci daňové kontroly byly správci daně známy i skutečnosti týkající se celkové výše neinvestičního odpočtu, kterou si daňový subjekt mohl odečíst od základu daně a podle svého tvrzení také odečíst zamýšlel.

Nejvyšší správní soud souhlasí s hodnocením krajského soudu, že ze skutečností uvedených ve správním spise vyplývá, že o řád nižší částka byla do příslušných řádků daňového přiznání vyplněna pouze díky chybě a že žalobce zamýšlel uplatnit částku o řád vyšší. Argumentem pro tento výklad je i skutečnost, že do daňového přiznání vyplněná částka a částka později uvedená v průběhu daňové kontroly se liší opravdu pouze v řádu, číselná řada je stejná a má původ v sestavě pořízeného hmotného majetku, který je také součástí správního spisu. Není možné vykonstruovat jakékoliv racionální zdůvodnění, které by vysvětlovalo, že žalobce hodlal v souzeném případě od základu daně odečíst 1 % hmotného majetku místo zákonem umožněných 10 %.

Podle ust. § 16 odst. 8 d. ř., při dodatečném stanovení daně správce daně přihlédne ke všem okolnostem, které byly při daňové kontrole zjištěny. Jak judikoval již i Ústavní soud: „...zákon ukládá správci daně přihlédnout ke všem okolnostem, které jsou při daňové kontrole zjištěny, to znamená, že správce daně musí přihlédnout ke všemu, samozřejmě i k výhodám plynoucím daňovému subjektu, které zjistil v rámci svých zákonných možností.“

(srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2002, sp. zn. II. ÚS 166/01, www.concourt.cz). Správce daně je tedy při daňové kontrole nucen zohlednit všechna zjištění, tedy i podání, která vůči správci daně učiní daňový subjekt, a též i skutečnosti, které tento subjekt ve svých podáních uvede, jestliže se v průběhu daňového řízení ukáží jako pravdivé.

Správce daně byl proto nucen vycházet i z těchto skutečností, neboť jen takové řízení splňuje požadavky, které jsou na něj kladeny základními zásadami daňového řízení, v souzené věci zejména ust. § 2 odst. 2 a 9 d. ř., a ze kterých vyplývá povinnost správce daně postupovat v daňovém řízení v úzké součinnosti s daňovými subjekty a právo těchto subjektů úzce spolupracovat se správcem daně při správném stanovení a vybrání daně.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvádí, že není povinností ani cílem správce daně za daňový subjekt vyhledávat všechny možnosti, jimiž by jeho daňovou povinnost snižoval. V daném případě to však byl právě daňový subjekt, kdo využil svého práva na součinnost v rámci daňového řízení a sám správci daně svojí chybu oznámil.

Stěžovatel dále namítá, že odčitatelná položka podle ust. § 34 ZDP je fakultativní nárok a zákon uvádí možnost (nikoliv povinnost) ji odečíst od daňového základu, proto nemůže být předmětem kontroly správce daně úvaha daňového subjektu vyjádřená ve výši uplatněného odečtu vstupní ceny. Předmětem kontroly může být pouze skutečnost, zda byly splněny podmínky pro uplatnění odčitatelné položky dle ZDP. K tomuto Nejvyšší správní soud uvádí, že daňový subjekt se v průběhu daňové kontroly **nedomáhal toho, aby správce daně nahradil jeho projev vůle ohledně výše uplatněné odčitatelné položky, požadoval pouze to, aby správce daně zohlednil chybné vyplnění daňového přiznání**, když, z důvodů výše uvedených, o skutečném úmyslu žalobce (uplatnit 10 % re-investičního odpočtu z pořízeného hmotného majetku) nemohlo být pochyb. Nejvyšší správní soud se domnívá, že tomuto postupu nebrání žádné ustanovení daňového řádu, naopak, tento postup je v souladu s § 16 odst. 8 tohoto zákona. Lze souhlasit s tvrzením stěžovatele, že povinností správce daně není zkoumat, co chtěl daňový subjekt v daňovém přiznání uvést, ale musí vycházet z toho, co skutečně uvedl. Ovšem za situace, kdy daňový subjekt odhalil svoji chybu před skončením daňové kontroly a snaží se ji napravit jediným možným způsobem, odporovalo by výše uvedeným zásadám součinnosti a spolupráce tyto okolnosti (pokud jsou splněny ostatní zákonné podmínky) při stanovení výše daně nezohlednit. Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje a připomíná, že daňový subjekt neměl po zahájení daňové kontroly správcem daně možnost podat dodatečné daňové přiznání (§ 41 odst. 2 d. ř.). Proto podle názoru zdejšího soudu není možné akceptovat kasační námitku stěžovatele opírající se o ust. 38p ZDP, neboť toto ustanovení na danou situaci nedopadá. Jako zásadní se rovněž jeví časové určení, kdy daňový subjekt, v souladu se zásadou součinnosti a spolupráce, na předmětné skutečnosti správce daně upozornil. Pokud by k tomu došlo až po projednání zprávy o daňové kontrole, tj. po ukončení vlastní daňové kontroly, nemohl by se již daňový subjekt dovolávat ust. § 16 odst. 8 d. ř.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně nemožnosti přihlídnutí ke ztrátě při daňové kontrole. Konstatoval, že ztráta je také odčitatelnou položkou podle ustanovení § 34 ZDP a není důvod posuzovat uplatňování odčitatelných položek zcela odlišně. Převládající názor Nejvyššího správního soudu v této věci je takový (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2004, č. j. 4 Afs 1/2003 - 43, č. j. 2 Afs 184/2004 - 108 ze dne 12. 5. 2005, č. j. 2 Afs 75/2004 - 43 ze dne 29. 12. 2005; všechny publikované na www.nssoud.cz), že správce daně nemůže měnit ekonomickou úvahu daňového subjektu spočívající ve výši

uplatnění daňové ztráty, kterou tento vyjádřil ve svém daňovém přiznání. Proto nelze po správci daně požadovat zohlednění daňové ztráty v průběhu daňové kontroly. Tato jednoznačnost byla do určité míry korigována rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2006, č. j. 7 Afs 165/2004 - 103 (publikovaný na www.nssoud.cz), kdy byla možnost zohlednění jiné výše uplatněné daňové ztráty v průběhu daňové kontroly, ovšem pouze za určitých podmínek, připuštěna. Předmětná věc však vykazuje značné skutkové odlišnosti. Jak již však bylo výše uvedeno, v souzené věci se nejedná o náhradu či změnu názoru daňového subjektu ohledně uplatnění či neuplatnění odčitatelné položky či její výše. V daném případě se jedná o nápravu naprosto zjevné chyby při vyplňování formuláře pro podání daňového přiznání. Z těchto důvodů není stěžovatelův odkaz na judikaturu NSS ohledně uplatnění daňové ztráty relevantní.

Nad rámec nosných důvodů a pro podporu svého tvrzení Nejvyšší správní soud odkazuje též na svoji judikaturu týkající se použití poznatků získaných v průběhu daňové kontroly jako pomůcek (§ 31 odst. 6 d. ř.). Jak již bylo judikováno: „*Při stanovení daně podle pomůcek nejsou z okruhu pomůcek podle § 31 odst. 6 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, vyloučeny poznatky, které správce daně získal při daňové kontrole.*“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2005, č. j. 2 Afs 190/2004 - 56; publikováno pod č. 675/2005 Sb. NSS). Jestliže tedy připustíme použití poznatků získaných v průběhu daňové kontroly při stanovení výše daně i v režimu „náhradního“ způsobu použití pomůcek (samozřejmě za dodržení pravidla, že pomůcky musí mít racionální povahu a musí v maximální reálně dostupné míře usilovat o přesnost jimi určených skutečností, viz rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Afs 207/2005 - 55. www.nssoud.cz), nebylo by spravedlivé vyloučit z možnosti působení na stanovení daně pomocí dokazování poznatky získané v průběhu daňové kontroly. To platí zvláště za situace, že tyto informace příp. důkazy byly dodány přímo daňovým subjektem a ještě před ukončením daňové kontroly. Výše uvedené ovšem samozřejmě platí pouze za dodržení všech ostatních zákonných podmínek.

Z výše uvedených důvodů tedy lze zcela souhlasit s názorem krajského soudu, vysloveným v rozsudku napadeném kasační stížností, že v dané situaci bylo povinností správce daně přihlídnout ke skutečnostem tvrzeným žalobcem v průběhu daňové kontroly a při stanovení daně zohlednit jeho tvrzení o chybně vyplněném daňovém přiznání.

VII.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádných z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelem a kasační stížnost proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

VIII.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce naopak měl v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci takové náklady vznikly v podobě nákladů na zastoupení jeho právním zástupcem a činily celkem 1 075 Kč. Byly tvořeny odměnou za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) ve výši 1 x 1 000 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, viz § 35 odst. 2 s. ř. s.] a 1 x paušálem 75 Kč (§ 13 odst. 3 tarifu). Nejvyšší správní

soud proto rozhodl, že stěžovatel je povinen žalobci zaplatit tuto částku v přiměřené lhůtě, a to k rukám jeho zástupce.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu